

Uchwała
Rady Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II
z dnia 10 grudnia 2015 roku w sprawie nadania stopnia lub odmowy nadania
stopnia doktora habilitowanego
(585/440)

Zgodnie z art. 18 a ust. 11 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) uchwała się co następuje:

§ 1

Rada Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2015 roku podjęła uchwałę o odmowie nadaniu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia p. drowi Andrzejowi Dakowiczowi .

Uchwałę przyjęto większością głosów, w głosowaniu tajnym.

§ 2

Uzasadnienie

Dr Andrzej Dakowicz uzyskał stopień magistra psychologii w 1989 roku na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie psychologii uzyskał w 1999 r. również na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na podstawie rozprawy „*Pleć psychologiczna a poziom samoaktualizacji*”. W latach 1990-1991 pracował w Zakładzie Pedagogiki Społecznej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie, a od 1991 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Psychologii Rozwojowej, Wychowawczej i Społecznej Uniwersytetu w Białymstoku. W latach 2006-2008 pracował także w Katedrze Socjologii Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Białymstoku. Dr Andrzej Dakowicz jest zaangażowany w działalność organizacyjną uczelni i działa aktywnie na rzecz lokalnej społeczności i środowisk katolickich. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się zasadniczo wokół problematyki rodziny.

Osiągnięcie naukowe

Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę habilitacji uzyskało jedną pozytywną oraz dwie recenzje negatywne, sporządzone przez Recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 18a ust. 5 Ustawy. Recenzenci w następujący sposób uzasadniali swoje opinie dotyczące osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Habilitanta:

Dr hab. Barbara Dolińska stwierdziła, że poddana ocenie monografia stanowi „próbę ujęcia małżeństwa w modelu transgresyjnym. W części przeglądowej pracy Habilitant przedstawił kolejno własne stanowisko na temat małżeństwa, uwarunkowań powodzenia tegoż, transgresyjne ujęcie małżeństwa oraz operacjonalizację sieciowej teorii osobowości. W rozdziałach poświęconych opisowi instytucji małżeństwa Autor przedstawia własne poglądy na ten temat. Swoich tez Autor nie próbuje jednak uzasadniać wynikami badań empirycznych, [...] a własne przekonania często popiera wybiórczym cytowaniem innych autorów, tych zajmujących podobne stanowisko względem omawianej kwestii”. W efekcie trudno jest „zorientować się, czy mamy do czynienia z wynikami badań, czy poglądami zbieżnymi z przekonaniami Autora. Odwoływanie się do prac innych autorów nie zawsze jest też trafne”. „W ten sposób czytelnik zna poglądy Autora, nie wie jednak, w

jaki sposób i na jakiej podstawie doszedł On do konkluzji. Oczywiście zadaniem każdego autora oryginalnej pracy jest prezentacja własnej interpretacji problemu w oparciu o źródła, ale w tym przypadku trudno oddzielić fakty i domniemanie. Co więcej, taki tryb narracji, charakterystyczny dla całej monografii powoduje, że z lektury części teoretycznej przeciętny znawca przedmiotu nie wynosi żadnych, oprócz wcześniej znanych, treści, niedosytu, a czasem irytacji. [...] Nie tylko język i narracja, ale i uproszczenia czasami niezbędne w podręczniku, a niedopuszczalne w monografii naukowej, stanowią o wątpliwej wartości merytorycznej pracy”. Na część empiryczną pracy składają się badania własne Habilitanta, który podaje, że przebadał 200 par małżeńskich. W tym wypadku Recenzentka wskazuje na kilka podstawowych wad metodologicznych i statystycznych, np. dotyczących niejasności doboru małżeństw do badań czy nieadekwatności zastosowanych testów statystycznych. Z kolei „w rozdziałach prezentujących wyniki badań Autor zamieszcza ogromną liczbę tabel i danych, nie próbując dokonać ich zagregowania, co skutkuje brakiem przejrzystości i chaosem informacyjnym. Zastanawiając się nad oceną tej monografii zadać sobie trzeba przede wszystkim pytanie, co Autor wniósł istotnego do dotychczasowej wiedzy psychologicznej na temat funkcjonowania małżeństw. Jeśli badania empiryczne mają przynosić jakąś wiedzę, to ich metodologia nie może budzić poważnych wątpliwości. Jeśli budzą, wnoszą nie wiedzę, lecz chaos. Niestety, mamy do czynienia z chaosem”. Ponadto Recenzentka zauważa, że „lektura monografii Habilitanta stwarza wrażenie, że badania i rozważania fenomenu funkcjonowania związków partnerskich (czyli według Autora najpowszechniejszych relacji damsko-męskich) są prawie wyłączną domeną polskich uczonych. Niemal całkowite abstrahowanie od bogatej literatury obcojęzycznej musi rodzić co najmniej zdziwienie. Wszystko to powoduje, że osiągniętej naukowe nie spełnia wymogów, a monografia Habilitanta żaden sposób nie przyczynia się do określenia predyktorów powodzenia małżeństwa, ani w oparciu o teorię transgresji w ujęciu Józefa Kozielskiego, ani w żaden inny sposób. W konkluzji Dr hab. Barbara Dolińska stwierdza zatem, że „monografia przedstawiona jako osiągnięcie naukowe nie spełnia warunków wystarczających do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego”.

Dr hab. Bogusława Lachowska stwierdziła, że Habilitant w monografii podjął problem relacji małżeńskiej i czynników wyjaśniających jakość tej relacji, analizuje je z perspektywy psychotransgresjonizmu. Recenzentka uważa, że „podjęcie przez dr Andrzeja Dakowicza tak ważnego naukowo i społecznie, a także aktualnego zagadnienia stanowi silną stronę jego osiągnięcia naukowego”. Zaletą opracowania jest także to, że „Habilitant poszukując ram teoretycznych dla badań w interesującym go obszarze, sięgnął po bardzo ciekawą, inspirującą a jednocześnie stosunkowo nową koncepcję teoretyczną autorstwa naszego rodzimego znakomitego naukowca Profesora Józefa Kozielskiego”. Jednocześnie jednak Dr hab. Bogusława Lachowska stwierdza, że niejasności i słabości związane z realizacją projektu zaprezentowanego w monografii nie pozwalają na stwierdzenie, iż była to próba udana. W szczególności Recenzentka podważa deklarację Habilitanta, iż „problem badawczy i próba jego rozwiązania będzie miała charakter eksploracyjny”, zwracając uwagę, że omawiany projekt nie spełnia wymagań badań eksploracyjnych, bowiem od początku wskazywana jest koncepcja dostarczająca ram teoretycznych. Z kolei „brak odniesień do istniejących znaczących koncepcji teoretycznych jest szczególnie odczuwalny na etapie wprowadzenia teoretycznego do badań, a zwłaszcza na etapie formułowania hipotez, bowiem w zasadzie żadna z nich nie została uzasadniona. Brak ten jest bardzo wyraźny także na etapie interpretacji psychologicznej wyników badania, która w efekcie ma głównie charakter rozważań zdroworozsądkowych i spekulacji”. Dalej „niejasności związane są także ze sformułowaniem celu badań i problemu badawczego. Zabieg wyodrębnienia czterech grup żon i mężów budzi duże zastrzeżenia o charakterze metodologicznym oraz merytorycznym”. Wątpliwości budzą też zrealizowane analizy statystyczne – Recenzentka kwestionuje poprawność przyjętej strategii wielu porównań w zakresie wielu zmiennych za pomocą testu t-Studenta dwóch grup spośród czterech wyodrębnionych (co stanowi dominujący w monografii model analizy danych). Z kolei w rozdziale końcowym, syntetyzując rezultaty swojego badania, Habilitant „powołuje się na wyniki analizy regresji, które jednakże nie zostały zaprezentowane we

wcześniejszej części opracowania poświęconej prezentacji wyników, brakuje też informacji o zastosowanej metodzie analizy regresji, zmiennych wprowadzonych do modelu, o tym, czy zostały spełnione wymagania związane ze stosowaniem wielozmiennowej analizy regresji". W efekcie Recenzentka stwierdza, że „nie jest w stanie ocenić poprawności tych analiz i formułowanych na ich podstawie wniosków". Uważa jednak, że „prezentacja rezultatów tych analiz na etapie dyskusji wyników jest poważnym mankamentem raportu z badań". Więcej, ustosunkowując się do przedstawionej przez Habilitanta propozycji podsumowania wyników przeprowadzonego przez niego badania Recenzentka stwierdza, że „bazując na opisie różnic między określonymi grupami w zakresie wielu zmiennych nie zidentyfikował on i nie opisał spójnego wzorca zależności między zmiennymi". W konkluzji Dr hab. Bogusława Lachowska, doceniając „zainteresowanie niezwykle ważną i aktualną problematyką bliskich związków oraz oryginalność próby aplikowania w tym obszarze nowej, ciekawej i inspirującej koncepcji psychotransgresjonizmu Profesora Józefa Kozielskiego, stwierdziła, że liczne niejasności, słabości i poważne zastrzeżenia dotyczące warstwy teoretycznej opracowania, jego aspekty metodologiczne, przyjęta strategia analizy danych, a zwłaszcza nieprzestrzeganie standardów konstrukcji testów, uniemożliwiają uznanie prezentowanych rezultatów badania za rzetelne i trafne oraz dokonanie oceny proponowanych interpretacji opisywanych zależności. Przedstawione powyżej uchybienia nie pozwalają na stwierdzenie, że omawiane osiągnięcie naukowe wnosi nową wiedzę do psychologii i że spełnia podstawowe wymagania wystarczające do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego".

Prof. dr hab. Jerzy Bobryk pozytywnie ocenił monografię. Według Recenzenta „część teoretyczna pełni przede wszystkim funkcję wprowadzenia do badań, jednak może być traktowana jako autonomiczny przegląd zagadnień i teorii sygnalizowanych w tytule pracy. Część ta jest jasna, dobrze uporządkowana i [...] napisana kompetentnie. Podstawą rozważań teoretycznych jest teoria transgresji autorstwa Józefa Kozielskiego. Wybór tej właśnie teorii jest zaletą pracy. Inną zaletą jest fakt, że teorię transgresji stosuje się tu i rozwija w sposób twórczy, bo Józef Kozielski zajmuje się transgresją jednostek i kultur, a przecież pomiędzy tymi bytami jest jeszcze pierwotna grupa społeczna, czyli małżeństwo i rodzina. Są też i słabe fragmenty książki. Należy do nich rozdział 3 (a raczej jego fragmenty), w którym Andrzej Dakowicz nie wyszedł poza stereotypowe (czyli dość powierzchowne) porządkowanie kierunków i szkół w psychologii. Stereotypem jest brak rozróżnienia amerykańskiej psychologii humanistycznej i europejskiej psychologii egzystencjalnej". Same badania Recenzent ocenił jako „nowatorskie w swoich zamierzeniach i na ogół rzetelnie przeprowadzone". Wskazał jednak, że „tu także poza wymienionymi zaletami mamy i wady, np. w pracy uderza dość ubogi repertuar zastosowanych testów statystycznych". I dalej Recenzent stwierdza, że „wykonane analizy regresji niczego nie rozstrzygają, bo analizy takie oparte są na założeniach, że jakieś związki przyczynowe między wybranymi zmiennymi istnieją i apriorycznie przyjmuje się kierunek oddziaływań przyczynowo-skutkowych. Bardziej rozstrzygające, choć nie ostatecznie, byłoby wykonanie badań w planie eksperymentalnym. Oczywiście Habilitant działa tu tak, jak postępuje większość współczesnych badaczy-psychologów". [...] „Poza tym, o ile można uznać, że w pracy w miarę poprawnie zdefiniowano zmienne, to gorzej jest z definicjami wskaźników. Pewne wątpliwości rodzą też założenia badawcze: Wiadomo w psychologii od dawna, że pozytywne emocje niekoniecznie poprawiają funkcjonowanie jednostki, a jak to jest z funkcjonowaniem małżeństw? Co tu udowodniono, a co założono przystępując do badań? W konkluzji Prof. dr hab. Jerzy Bobryk stwierdził, że ogólny wniosek z przeprowadzonych badań jest następujący: Im bardziej małżonkowie chcą i wzajemnie starają się traktować partnera jako osobę (w znaczeniu takim jak rozumie termin „osoba” personalizm), tym większe jest prawdopodobieństwo powodzenia w związku i jego „transgresji” (transgresji zarówno jednostek, jak i rodziny). Doceniając wagę tego wyniku Recenzent - „pomimo różnorodnych wad pracy habilitacyjnej - ostatecznie ocenił ją pozytywnie. W dyskusji wskazał dodatkowo, że monografia, choć inspirowana bardzo interesującym (idącym w kierunku personalizmu) pomysłem badawczym, prezentuje jedynie wstępną część autorskiej teorii, a

oryginalny pomysł Habilitanta nie został pogłębiony teoretycznie poprzez odwołanie się do innych koncepcji zarówno filozoficznych, jak i psychologicznych, np. filozoficznej teorii spotkania i dialogu, psychologicznej teorii dialogu czy dwupodmiotowości (w ang. „*double agents*”). Ten znakomity pomysł badawczy został zatem faktycznie przez Habilitanta niedokończony i przez to chyba zmarnowany, także w warstwie empirycznej. Metodologia badań jest „archaiczna”, czyli spełniająca raczej wymogi metodologii pierwszej połowy dwudziestego wieku niż drugiej. Brak jest przede wszystkim zastosowania zasady teoretycznego pluralizmu, czyli porównywania uzyskanych danych z więcej niż jedną czy **dwoma** teoriami, w celu ustalenia, która z konkurencyjnych teorii wyjaśnia najwięcej uzyskanych empirycznie danych; poza tym hipotezy są sformułowane niejasno, zaś ich operacjonalizacja mało przekonująca, przeto przyjęta strategia badawcza nie mogła prowadzić do wyeliminowania konkurencyjnych modeli teoretycznych i dobrego wsparcia stanowiska Habilitanta. W efekcie Prof. dr hab. Jerzy Bobryk wskazał, że ostateczna ocena monografii jest trudna – są w niej wartościowe elementy, jednak całość wykazuje zasadnicze – choć, trzeba to podkreślić, typowe dla większości publikowanych obecnie prac empirycznych – wady teoretyczne i metodologiczne.

W dyskusji na wady, jak i zalety przedstawionego osiągnięcia naukowego wskazywali także inni członkowie Komisji. **Prof. dr hab. Stanisława Steuden** doceniając oryginalność pomysłu badawczego Habilitanta, wskazała na poważne wady teoretyczne i metodologiczne monografii, a w szczególności tendencyjność dowodu i rozumowania teoretycznego, brak modelu badawczego oraz klarownego określenia statusu zmiennych (wyjaśniające i wyjaśniane), ukierunkowującego analizę danych, nieprecyzyjność sformułowania hipotez oraz brak głębszej analizy psychometrycznej zastosowanych narzędzi badawczych. Podobne opinie zostały sformułowane przez innych członków Komisji. **Dr hab. Lucyna Bakiera** wskazała, że w Jej opinii przedstawiona do oceny praca nie wnosi istotnego wkładu do wiedzy i refleksji psychologicznej. W monografii brakuje spójności teoretycznej, zarówno w sensie wywodu teoretycznego (niejednoznaczna konceptualizacja), jak też między teorią a przyjętą przez Habilitanta strategią badawczą (niedokładna operacjonalizacja), niedostateczne jest też określenie sposobu rozumienia takich kategorii jak powodzenie małżeństwa, potencjalna moc psychonów, siła powiązań między psychonami oraz brakuje określenia związku między powodzeniem małżeńskim oraz transgresją, niejasny jest cel badawczy, uwidaczniają się zaś liczne błędy w sztuce prowadzenia badań naukowych. Na podobne problemy związane z brakiem precyzji rozumowania teoretycznego, definiowania pojęć oraz nieudokumentowanej trafności pomiaru zastosowanych narzędzi diagnostycznych wskazywał również w swojej opinii **Dr hab. Jacek Śliwak**. Podobne stanowisko zajął **Prof. dr hab. Bogdan Zawadzki** wskazując, że z racji wad teoretycznych i metodologicznych monografia nie przynosi wartościowych wyników badawczych, a wskutek tego nie stanowi istotnego wkładu do wiedzy psychologicznej.

W rezultacie Komisja habilitacyjna - po analizie recenzji i dyskusji - uznała jednogłośnie (7 opinii negatywnych), że monografia „*Powodzenie małżeństwa. Uwarunkowania psychologiczne w perspektywie transgresyjnego modelu Józefa Kozielskiego*” będąca „osiągnięciem naukowym” Habilitanta, o którym mówi art. 16 ust. 2 Ustawy, **NIE** zasługuje na pozytywną ocenę i **NIE stanowi „znacznego wkładu Autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej” (art. 16 ust. 1 Ustawy), to jest psychologii.**

Aktywność naukowa

W świetle stosowanych współcześnie wskaźników naukometrycznych (do nich też odsyła recenzentów Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, § 3 ust. 3-5) oddziaływanie prac, których Habilitant jest autorem, na środowisko naukowe jest **małe**, na co wskazują **bardzo niskie** wskaźniki naukometryczne.

Wskaźniki naukometryczne:

⑧ Sumaryczny *impact factor* według listy *Journal Citation Reports* (JCR): brak danych w autoreferacie - biorąc pod uwagę brak publikacji Habilitanta w czasopismach z listy JCR Komisja oceniła, że wynosi on 0.

⑧ Liczba cytowań publikacji: według bazy *Web of Science* (WoS): brak danych w autoreferacie; Komisja oszacowała wg bazy *Publish or Perish*: 12.

⑧ Indeks Hirscha według bazy *Web of Science* (WoS): brak danych w autoreferacie; wg bazy *Publish or Perish*: 1.

Dorobek Habilitanta obejmuje wg autoreferatu 48 publikacji naukowych (prace opublikowane po doktoracie, po wyodrębnieniu monografii habilitacyjnej). Obejmują one 1 monografię, 1 redakcję monografii wieloautorskiej, 21 artykułów w czasopismach krajowych i zagranicznych, w tym 5 w czasopismach listy C MNiSW, a 11 w czasopismach z listy B MNiSW (żadna z prac z prac Habilitanta nie jest indeksowana w bazie *Journal Citation Reports*) oraz 25 rozdziałów w pracach zbiorowych. Prace te były przygotowane zarówno samodzielnie, jak we współpracy, przy czym w pracach wieloautorskich Jego udział był równorzędny. Komisja uwzględniła 8 artykułów oraz 2 rozdziały w pracach zbiorowych, sygnowanych w autoreferacie jako prace znajdujące się w druku, ponieważ Habilitant przedstawił - na prośbę Komisji - dokumenty wskazujące na ich opublikowanie. Komisja zwróciła ponadto uwagę, że 14 prac: 6 artykułów opublikowanych w czasopismach i 8 rozdziałów przedstawionych w pracach zbiorowych powinny być potraktowane raczej jako dorobek dydaktyczny i popularyzatorski. Komisja nie dokonała jednak ich alokacji kierując się decyzją Habilitanta o włączeniu tych prac do dorobku naukowego, ale podkreśliła ich niską wartość naukową. Opinie Komisji na temat wartości naukowej pozostałych opublikowanych prac były zróżnicowane.

Prof. dr hab. Jerzy Bobryk stwierdził, że „przedstawione w przewodzie habilitacyjnym publikacje - niezależnie od tego czy są to artykuły w czasopismach czy teksty w pracach zbiorowych - można podzielić na trzy kategorie: [a] związane z koncepcją transgresywności małżeństw, czyli z główną tezą pracy habilitacyjnej, [b] związane z praktycznymi problemami rodziny, [c] związane z problemami zdrowia i wychowania. Według Recenzenta „kategoria [a] nie wnosi niczego, co uzupełniałoby rozważania teoretyczne przedstawione w książce *Powodzenie małżeństwa. Uwarunkowania psychologiczne w perspektywie transgresyjnego modelu Józefa Kozieleckiego*. [...], kategoria [b] jest bardzo zróżnicowana i eksploruje psychologię małżeństwa uwzględniając różnorodne czynniki wpływające na powodzenie rodziny i satysfakcję z małżeństwa, zaś kategoria [c] to głównie teksty wychodzące poza obszar funkcjonowania jednostek w rodzinie. [...] Wszystkie trzy kategorie zorientowane są na praktyczną użyteczność badań i teorii psychologicznych”, przy czym Recenzent sądzi, że „są to prace oryginalne i dobrze ukazujące ogrom pracy, jaki współcześnie stoi przed psychologią rodziny”.

Dr hab. Barbara Dolińska stwierdziła, że przedstawione do oceny publikacje wskazują na nieobecność Habilitanta w szeroko rozumianym głównym nurcie polskiej psychologii. Ponadto zwróciła uwagę, że „ocena działalności naukowej Habilitanta nastrocza wątpliwości dotyczące sposobu klasyfikowania artykułów w czasopismach i pracach zbiorowych. Wątpliwości dotyczą 14 artykułów opublikowanych w czasopismach (6) i pracach zbiorowych (8), zaliczanych przez Habilitanta do dorobku naukowego, a nie popularyzatorsko-dydaktycznego i 14 publikacji zaliczonych do dorobku naukowego, nie zaś w poczet osiągnięcia będącego podstawą postępowania awansowego. W odniesieniu do pierwszej grupy Recenzentka zaznaczyła, że są to krótkie, nieempiryczne, często pogładowe prace, zawierające podstawowe informacje na temat metod doskonalenia umiejętności dydaktycznych i optymalizacji programów nauczania, które należy traktować jako dorobek dydaktyczny i popularyzatorski. W stosunku do drugiej grupy sformułowała zarzut, że prace te są wynikiem kolejnych opracowań statystycznych tej samej bazy danych, które posłużyły do opracowania monografii habilitacyjnej, z zastosowaniem tej samej analizy danych i ich interpretacji. W konkluzji Recenzentka stwierdziła, że „liczbowo dorobek Habilitanta wydaje się wystarczający, by przedstawić go do postępowania awansowego”, ale

jakościowo jest niewystarczający – biorąc pod uwagę wartość poznawczą i aplikacyjną dorobku Habilitanta Dr hab. Barbara Dolińska uważa, że „nie można go uznać za znaczący w dziedzinie psychologii”. [...] „Osiągnięcia Andrzeja Dakowicza po uzyskaniu tytułu doktora są wtórne do dokonań Marii Braun-Gałkowskiej i Józefa Kozielskiego”, zaś Habilitant „nie proponuje żadnych własnych, oryginalnych rozwiązań teoretycznych i empirycznych problemów badawczych, które są przedmiotem jego zainteresowań naukowych”.

Dr hab. Bogusława Lachowska podkreśliła, że „dorobku publikacyjnego Habilitanta, który został zgromadzony w ciągu około 15 lat, jakie minęły od doktoratu nie można uznać za satysfakcjonujący zarówno pod względem ilościowym, jak i merytorycznym. Szczególną uwagę zwraca brak publikacji w recenzowanych czasopismach o zasięgu międzynarodowym (Habilitant nie wykazuje żadnego artykułu w czasopiśmie znajdującym się na liście JCR) i zbyt rzadkie publikowanie w czasopismach typowo psychologicznych”. Recenzentka stwierdziła, że „Dr Andrzej Dakowicz publikuje głównie w czasopismach pedagogicznych, edukacyjnych, wielodyscyplinowych, bardzo rzadko natomiast w czasopismach typowo psychologicznych”. Według Dr hab. Bogusławy Lachowskiej „uwagę zwraca także charakteryzująca wiele publikacji powtarzalność treści i strategii analizy danych, a także ich niski poziom”. W szczególności Recenzentka wskazuje, że problematyka kilku publikacji jest ściśle powiązana z problematyką monografii wskazanej jako osiągnięcie naukowe i w artykułach tych w znacznym stopniu powielane są treści zawarte w monografii. „W artykułach tych zastosowano te same metody statystycznej analizy danych co w osiągnięciu z wykorzystaniem – jak można sądzić - tych samych danych, co w monografii. Różnica dotyczy z reguły liczebności porównywanych grup, które są wyodrębniane ze względu na nieco inne kryterium niż to wykorzystane w osiągnięciu, przy czym - moim zdaniem - korzystanie z nowego kryterium nie wnosi nic nowego do wiedzy uzyskanej w efekcie uprzednio przeprowadzonych analiz”.

Na wady dorobku naukowego wskazywali w dyskusji także inni członkowie Komisji. Podkreślano zwłaszcza lokalność publikacji Habilitanta (brak publikacji w czasopismach zagranicznych i mało publikacji w dobrych czasopismach/książkach o zasięgu krajowym) oraz niskie wskaźniki naukometryczne, wskazujące iż Habilitant w małym stopniu uczestniczy w wymianie myśli naukowej. Ponadto wskazywano, iż w publikacjach Habilitanta zawarty jest wiele uproszczonych, a wręcz stygmatyzujących sądów, które wynikają z braku rozróżnienia własnych poglądów od rzetelnej wiedzy, bazującej na wynikach badań, co skutkuje propagowaniem uproszczonych opinii pod szyldem wiedzy naukowej.

Komisja stwierdziła ponadto, że także inne kryteria aktywności naukowej Habilitanta zostały spełnione tylko częściowo:

☉ Kryterium kierowania międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udziału w takich projektach: brak informacji w autoreferacie - Komisja oceniła, że Habilitant nie posiada dorobku w zakresie zdobywania funduszy na badania naukowe oraz doświadczenia w kierowaniu projektami krajowymi lub zagranicznymi.

☉ Kryterium otrzymania międzynarodowych lub krajowych nagród za działalność naukową - Habilitant dwukrotnie otrzymał nagrodę JM Rektora Uniwersytetu w Białymstoku za pracę naukową (w 1999 i 2005r.).

☉ W ocenie aktywności naukowej, związanej z wygłoszeniem referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych - Habilitant wykazał w autoreferacie czynny udział (referaty, plakaty) w 32 konferencjach naukowych: zagranicznych (6), międzynarodowych (4), ogólnopolskich (15) i lokalnych (5) i Zjazdach Polskiego Towarzystwa Psychologicznego (2), przy czym konferencje zagraniczne były organizowane w Czechach, w Niemczech, Białorusi i Ukrainie. W dorobku brakuje udziału w renomowanych międzynarodowych konferencjach naukowych, w których akceptację wystąpienia poprzedza recenzja i selekcja zgłoszeń.

☉ W zakresie autorstwa lub współautorstwa opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów,

dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych - Habilitant nie wykazuje osiągnięć w tym zakresie.

Uwzględniając kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku Komisja habilitacyjna (po dyskusji i uzgodnieniu opinii) oceniła je jednomyślnie (7 opinii negatywnych) jako **niewystarczające**, uznając w konsekwencji, że Habilitant NIE wykazał się „**istotną aktywnością naukową**” (w rozumieniu art. 16 ust. 1 Ustawy).

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Oceny dorobku dydaktycznego i organizacyjnego dr Andrzeja Dakowicza wystawione przez recenzentów oraz członków Komisji były krytyczne, choć ogólnie pozytywne. Komisja stwierdziła jednak, że dorobek Habilitanta nie spełnia kilku kryteriów sformułowanych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w szczególności kryterium kierowania projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych lub we współpracy z przedsiębiorcami, kryterium recenzowania projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych, kryterium udziału w konsorcjach i sieciach badawczych, udziału w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji, udziału w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism, wykonania ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, etc., oraz opieki naukowej nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego.

☛ W zakresie uczestnictwa w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych – Komisja stwierdziła, że Habilitant brał udział w Radzie Programowej ds. Wspierania Rodziny Miasta Białegostoku, pełnił funkcję konsultanta psychologicznego w programie badawczym „Świadomość wychowawcza rodziców” w ramach programu będącego elementem Strategii Rozwoju Miasta Białegostoku w latach 2011- 2010 oraz eksperta z zakresu wychowania prorodzinnego w projekcie realizowanym przez Ośrodek Rozwoju Edukacji, Instytut Profilaktyki Zintegrowanej, Kapitał Ludzki Narodowa Strategia Spójności i Europejski Fundusz Społeczny (2014).

W zakresie udziału w zespołach eksperckich i konkursowych – Habilitant pełnił funkcję rzeczoznawcy kwalifikującego środki dydaktyczne w zakresie modułu wychowanie do życia w rodzinie, powierzoną przez Ministerstwo Edukacji Narodowej.

☛ W zakresie otrzymanych nagród wyróżnień – Habilitant otrzymał nagrodę JM Rektora Uniwersytetu w Białymstoku za pracę dydaktyczną (2013r.) oraz trzykrotnie za aktywność organizacyjną (2003, 2008 i 2010r.); otrzymał także odznakę „Zasłużony dla Polskiego Towarzystwa Psychologicznego” (2007 r.) oraz „Medal Komisji Edukacji Narodowej” za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania od Ministra Edukacji Narodowej (2014 r.).

☛ W zakresie członkostwa w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych – Habilitant jest od 1996 roku członkiem Polskiego Towarzystwa Psychologicznego a w latach 2000 – 2006 pełnił funkcję przewodniczącego jego białostockiego oddziału. Od 2006 r. jest członkiem Zespołu Pedagogiki Chrześcijańskiej Komitetu Nauk Pedagogicznych Polskiej Akademii Nauk.

☛ W zakresie staży w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich – Habilitant w latach odbył staż na Wydziale Socjalno-Pedagogicznym Brzeskiego Uniwersytetu Państwowego im. A. S. Puszkina w Brześciu na Białorusi (w okresie od 1.09.2014 do 26.11.2014).

☛ W zakresie osiągnięć dydaktycznych i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki - Habilitant od 1990r. prowadził zajęcia z zakresu psychologii ze studentami pedagogiki (najpierw w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Częstochowie, potem na Wydziale Pedagogiki i Psychologii Filii Uniwersytetu Warszawskiego w Białymstoku, a następnie Uniwersytetu w Białymstoku). Współpracuje także w zakresie prowadzenia zajęć z zakresu psychologii z wieloma wyższymi

szkołami w Białymstoku i w okolicy (Suwałki, Łomża, Supraśl) oraz w Łodzi. Ponadto współorganizował i aktualnie jest kierownikiem Podyplomowych Studiów Wychowania w Rodzinie a także kierownikiem Zakładu Psychologii Społecznej i Rozwoju Człowieka na Wydziale Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu w Białymstoku. Był jednym z inicjatorów powołan Podlaskiego Stowarzyszenia Absolwentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i w latach 2001-2007 był członkiem jego Zarządu, a od 2007 r. jest jego Prezesem. W ramach popularyzacji wiedzy od 1994 r. współpracuje ze Stowarzyszeniem Pomocy Rodzinie „Droga” w Białymstoku. W latach 2004 – 2006 prowadził praktykę psychologiczną w ramach działalności Archidiecezjalnego Ośrodka Poradnictwa Rodzinnego w Białymstoku. Dr Andrzej Dakowicz wymienia 42 różne podjęte przez niego działania mające na celu popularyzację wiedzy, w przeważającej mierze na rzecz środowiska lokalnego, np. w postaci wykładów i innych wystąpień w ramach inicjatyw popularyzujących wiedzę. Prowadził także szkolenia o charakterze psychologicznym w ramach „Akademii Umiejętności Społecznych”. Ponadto udzielił wielu popularyzujących wiedzę wywiadów w mediach.

🕒 W zakresie opieki naukowej nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji – Habilitant był promotorem 103 prac, w tym 36 prac licencjackich, 34 prac magisterskich oraz 33 prac dyplomowych na studiach podyplomowych (brak informacji o dyscyplinie naukowej). Aktualnie prowadzi seminarium magisterskie z zakresu psychologii małżeństwa i rodziny dla studentów pedagogiki.

W recenzji **Dr hab. Barbara Lachowska** pozytywnie oceniła działalność popularyzatorską Habilitanta, obejmującą działalność na rzecz społeczności, głównie lokalnej, związanej z miejscem jego zamieszkania. Stwierdziła, że w tym obszarze Habilitant prowadzi aktywną działalność, a osiągnięcia są satysfakcjonujące i adekwatne. Jako słabe, ale wystarczające oceniła natomiast Jego osiągnięcia w zakresie dorobku dydaktycznego, obejmującego prowadzenie zajęć dydaktycznych i opiekę naukową nad studentami. **Dr hab. Barbara Dolińska** z kolei oceniła pracę dydaktyczną Habilitanta jako wielowątkową i imponującą. Zaznaczyła jednak, że zbyt duże obciążenie obowiązkami dydaktycznymi mogło negatywnie wpłynąć na Jego rozwój naukowy, a także komentując różnorodność realizowanych przez Habilitanta zajęć zwróciła uwagę, że wątpliwości budzą Jego kompetencje do nauczania np. psychologii społecznej, wychowania seksualnego, czy też psychologii zarządzania. W zakresie aktywności organizacyjnej Recenzentka zwróciła uwagę, że Habilitant jest niezwykle zaangażowany w działalność na rzecz lokalnego środowiska, oceniając ją jednoznacznie pozytywnie. Jeszcze bardziej zdecydowane i pozytywne oceny lokalnej działalności organizacyjnej Habilitanta zostały sformułowane w recenzji przez **Prof. dr hab. Jerzego Bobryka** oraz w dyskusji przez pozostałych członków Komisji.

W podsumowaniu uznano, że ten aspekt dorobku Habilitanta spełnia w wymaganym stopniu kryteria sformułowane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165) oraz jednomyślnie **pozytywnie** oceniła **aktywność dydaktyczną** oraz **pozytywnie aktywność organizacyjną** dr Andrzeja Dakowicza.

od 1994 r. współpracuje ze Stowarzyszeniem Pomocy Rodzinie „Droga” w Białymstoku. W latach 2004 – 2006 prowadził praktykę psychologiczną w ramach działalności Archidiecezjalnego Ośrodka Poradnictwa Rodzinnego w Białymstoku. Dr Andrzej Dakowicz wymienia 42 różne podjęte przez niego działania mające na celu popularyzację wiedzy, w przeważającej mierze na rzecz środowiska lokalnego, np. w postaci wykładów i innych wystąpień w ramach inicjatyw popularyzujących wiedzę. Prowadził także szkolenia o charakterze psychologicznym w ramach „Akademii Umiejętności Społecznych”. Ponadto udzielił wielu popularyzujących wiedzę wywiadów w mediach.

☛ W zakresie opieki naukowej nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji – Habilitant był promotorem 103 prac, w tym 36 prac licencjackich, 34 prac magisterskich oraz 33 prac dyplomowych na studiach podyplomowych (brak informacji o dyscyplinie naukowej). Aktualnie prowadzi seminarium magisterskie z zakresu psychologii małżeństwa i rodziny dla studentów pedagogiki.

W recenzji **Dr hab. Barbara Lachowska** pozytywnie oceniła działalność popularyzatorską Habilitanta, obejmującą działalność na rzecz społeczności, głównie lokalnej, związanej z miejscem jego zamieszkania. Stwierdziła, że w tym obszarze Habilitant prowadzi aktywną działalność, a osiągnięcia są satysfakcjonujące i adekwatne. Jako słabe, ale wystarczające oceniła natomiast Jego osiągnięcia w zakresie dorobku dydaktycznego, obejmującego prowadzenie zajęć dydaktycznych i opiekę naukową nad studentami. **Dr hab. Barbara Dolińska** z kolei oceniła pracę dydaktyczną Habilitanta jako wielowątkową i imponującą. Zaznaczyła jednak, że zbyt duże obciążenie obowiązkami dydaktycznymi mogło negatywnie wpłynąć na Jego rozwój naukowy, a także komentując różnorodność realizowanych przez Habilitanta zajęć zwróciła uwagę, że wątpliwości budzą Jego kompetencje do nauczania np. psychologii społecznej, wychowania seksualnego, czy też psychologii zarządzania. W zakresie aktywności organizacyjnej Recenzentka zwróciła uwagę, że Habilitant jest niezwykle zaangażowany w działalność na rzecz lokalnego środowiska, oceniając ją jednoznacznie pozytywnie. Jeszcze bardziej zdecydowane i pozytywne oceny lokalnej działalności organizacyjnej Habilitanta zostały sformułowane w recenzji przez **Prof. dr hab. Jerzego Bobryka** oraz w dyskusji przez pozostałych członków Komisji.

W podsumowaniu uznano, że ten aspekt dorobku Habilitanta spełnia w wymaganym stopniu kryteria sformułowane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165) oraz jednomyślnie **pozytywnie** oceniła **aktywność dydaktyczną** oraz **pozytywnie aktywność organizacyjną** dr Andrzeja Dakowicza.

DZIEKAN
Wydziału Nauk Społecznych

ks. dr hab. Stanisław Fel, prof. KUL